

Sygn. akt II UK 147/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku E. I.
przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o ubezpieczenie społeczne rolników,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia z dnia 28 września 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację E. I. od wyroku Sądu Okręgowego w B., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 grudnia 2015 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 21 kwietnia 2015 r. w przedmiocie stwierdzenia ustania ubezpieczenia społecznego rolników od dnia 1 kwietnia 2015 r. oraz ustania obowiązku opłacania składek za ubezpieczonego jako domownika rolnika. Przestanką orzeczenia było stwierdzenie ustalenia decyzją z dnia 31 marca 2015 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w B. prawa ubezpieczonego do emerytury, począwszy od daty złożenia wniosku, tj. od dnia 1 lutego 2015 r. Odnosząc się do stawianego przez ubezpieczonego zarzutu pokrzywdzenia przez wyłączenie z ubezpieczenia przed zakończeniem postępowania rentowego trwającego od 25 lutego 2008 r., Sąd Apelacyjny wskazał

na toczące się w latach 2008-2011 postępowania administracyjne i sądowe w przedmiocie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, jako pozostające bez wpływu na decyzję w zakresie ustania ubezpieczenia społecznego rolników wydaną na podstawie art. 7 ust. 11 i art. 16 ust. 1 i 3 w związku z art. 6 pkt 10c ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 299 ze zm.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia art. 378 § 1 oraz art. 233 § k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji i nieuwzględnienie w stanie faktycznym istotnych faktów i dowodów w przedmiocie ustalenia prawa do renty rolniczej na dalszy okres, ze stwierdzeniem, że w przypadku pozytywnego rozpoznania wniosku rentowego z dnia 25 lutego 2008 r. nie doszłoby do podjęcia wypłaty świadczeń emerytalnych.

Wskazując na zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący podniósł „konieczność rozpatrzenia przez Wysoki Sąd naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na nieuwzględnieniu wszystkich faktów i dowodów, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane i zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym naruszeniem przepisów polegającym na nieuwzględnieniu poprawnie złożonego przez skarżącego wniosku do Placówki Terenowej Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w Ż. z dnia 25 lutego 2008 r., wskazywanego zarówno przed Sądem Okręgowym w B., jak i w postępowaniu apelacyjnym. Analiza materiału dowodowego dokonana w sposób prawidłowy winna doprowadzić do odmiennych ustaleń, niż te, które zostały poczynione”. Ostatecznie, po uzupełnieniu wniosku, skarżący wyniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania oczywistości naruszenia prawa bez wykraczania poza obszar związania Sądu Najwyższego ustalonymi w sprawie faktami i zakazu konfrontowania oceny dowodów (por. art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W związku z tym argument odwołujący się do „odmiennych ustaleń, niż te, które zostały poczynione” nie przemawia za oczywistością skargi, nie wspiera więc wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

a